

Sømandslivet fristede ham dog ikke. Han havde sat sig et større Maal. Han vilde være Ingeniør. Denne Stilling syntes ham nemlig at byde de fleste Muligheder for Virkeliggørelsen af hans Drøm om et stolt og frit omflakkende Liv, rigt paa Eventyr og spændende Tildragelser. Desuden vilde han ved at vælge en saadan rent praktisk Livsgerning paa den tydeligste Maade udskille sig fra sin Slægt og bryde med dens saa forherligede, aarhundredgamle Traditioner. Hans Valg var en bevidst Udæskning, navnlig overfor Faderen, der plejede at tale meget nedsættende om Folks Glæde ved Tidens store tekniske Fremskridt. Saaledes havde han engang, da der var bleven en Del Røre blandt Borgerne i Anledning af et Forslag om at søge Byens hensygnende Skibsfart fremmet ved en Uddybning af Fjordindløbet, udtalt sig yderst ringeagtende om den hele Sag. „Disse Folk med deres idelige Bekymringer for alle andre Ting end det ene fornødne,“ havde han sagt. Fra den Dag vidste Peter Andreas, at han vilde være Ingeniør.

En Tilskyndelse i samme Retning fik han desuden henne fra Skolen. Mens de fleste af hans Lærere, paavirket af Forældrenes Opfattelse af ham, allerede paa et tidligt Tidspunkt havde opgivet ham som En, der dog aldrig vilde drive det til noget ordentligt, havde han efterhaanden vundet sig en Ven og Beskytter i sin Matematiklærer. Denne, en gammel Militær, udtalte sig endog særdeles rosende om hans Evner overfor Faderen, naar denne — som det et Par Gange havde været Tilfældet — i sin Utaalmodighed tænkte paa at tage ham ud af Skolen for straks at sætte ham til et Haandværk. Det saae næsten ud, som om den gamle Soldat dreves hertil af en forstaaende Del-